

Arrest

nr. 302 873 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Namsherkhel, een subdorp van Petlaw, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school maar volgde voor lange tijd religieuze lessen in de madrassa.

Ongeveer twee maanden voor uw vertrek werd er op vraag van de overheid een lokale militie (uprising force) opgericht in uw regio. Uw vader vervoegde de groepering en ging in één van de veiligheidsposten aan de grote weg in Petlaw werken.

Ongeveer een maand nadat uw vader voor de veiligheidspost werkte, kwamen de taliban naar uw huis en zeiden tegen uw moeder dat uw vader een ongelovige was en moest stoppen met zijn werk. Na hun vertrek belden uw moeder en u naar uw vader om hem op de hoogte te brengen maar uw vader weigerde met zijn werk te stoppen. Drie dagen later kwamen de taliban opnieuw naar jullie huis en zeiden tegen uw moeder dat als uw vader niet luisterde, ze zijn zoon zouden meenemen. Uw moeder beloofde hen met uw vader te spreken om hem te laten stoppen. Daarna belde ze naar uw vader en vertelde hem het nieuws. Uw vader zei haar dat hij een oplossing ging bedenken ofwel zou hij stoppen met zijn werk. Na een week kwamen er twee personen in een wagen naar uw huis om u mee te nemen uit het land.

U vertrok in het begin van 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 17 november 2021 waarna u hier op 18 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek, toen uw vader nog voor de lokale militie werkte, zonden de taliban via de mullah van uw dorp twee dreigbrieven naar uw huis. Uw vader stopte na de val van de overheid met werken voor de beweging en kwam terug naar huis. Tien dagen na zijn thuiskomst werd hij gedood door de taliban. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u ook gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, twee documenten inzake zijn werk en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw **algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was** bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zestien jaar oud te zijn. Uw administratieve datum werd bepaald op [...] november 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 13 december 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd echter vastgesteld dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op [...] januari 2002. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2002 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 17 november 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Dat uw geboortjaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van [...] november 2005 naar [...] januari 2002, is wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 april 2023 bij het CGVS hoe oud u bent, stelt u 20 of 21 jaar oud te zijn; uw geboortedatum kent u zelf niet. Gevraagd hoe weet dat u 20 of 21 jaar oud bent, verklaart u dat u uw leeftijd niet wist toen u hier in België aankwam en daarom maar gewoon gezegd heeft minderjarig te zijn. Daarna zouden ze een leeftijdsonderzoek gedaan hebben en werd u de leeftijd van 19 of 20 jaar gegeven. U bent het eens met deze leeftijd (CGVS, p. 4). Bij DVZ verklaarde u eerder ook niet uw exacte leeftijd te kennen en deze leeftijd van zestien jaar te hebben opgegeven om onderwijs en voorrang te krijgen (Verklaring DVZ, punt 4). Het afleggen van leugenachtige verklaringen omdat men denkt hier een voordeel uit te kunnen putten is niet aanvaardbaar. Uit de vertaling van uw taskara, waarvan u een kopie tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bezorgt, blijkt bovendien dat u zeventien jaar oud was in het jaar 1399, omgezet naar de Westerse kalender het jaar 2020. Dit wilt zeggen dat u reeds bij aankomst in België op 17 november 2021 minstens achttien jaar was en uw verklaring zestien jaar oud en minderjarig te zijn niet ondersteund wordt door uw taskara.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Oostenrijk op 3 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result). Evenwel gevraagd bij het CGVS of u eerder in een ander land asiel aanvroeg, stelt u van niet. Er zouden enkel vingerafdrukken zijn afgenomen in Oostenrijk en ze zouden daar gevraagd hebben als u wilde blijven maar u zou gezegd hebben van niet. Asiel zou u niet aangevraagd hebben en u voegt hier nog aan toe dat iedereen daar loog zodat jullie niet terug moesten gaan (CGVS, p. 22). Bovendien is het opmerkelijk dat u in Oostenrijk een andere familienaam Z. opgaf, klaarblijkelijk de naam van uw vader, en dat u hier de familienaam S., zijnde uw stamnaam, vermeldde (Brief Dublin Unit Oostenrijk, dd. 11/01/2022). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen omdat het een goed land is en de rechten van de vluchtelingen beter gerespecteerd worden (Verklaring DVZ, punt 27). Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u België te hebben gekozen omdat uw vrienden u zeiden dat België de mensenrechten respecteert (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 18/11/2021). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Oostenrijk en helemaal doorgereisd bent tot in België, is **een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming**.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. **Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.**

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader, die voor de lokale militie in uw dorp werkzaam was, bedreigd werd door de taliban en tien dagen na de val van de overheid door hen gedood werd. Rekening houdend met uw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw vader plausibel is.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. **Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.**

Zo kan er **geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat de taliban u bedreigden mee te nemen**. Ongeveer een maand nadat uw vader voor de veiligheidspost werkte, zouden de taliban naar uw huis gekomen zijn en tegen uw moeder gezegd hebben dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Doordat uw vader hier evenwel geen gevolg aan gegeven zou hebben, zouden de taliban drie dagen later opnieuw naar jullie huis zijn gekomen en gedreigd hebben u mee te nemen als uw vader niet zou luisteren (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom de taliban naar u vroegen, stelt u dat het zo was, ze namen mensen wiens familieleden voor de overheid werkten mee om dwang uit te oefenen om hun job te verlaten. Wat hun precieze plan met u was, weet u evenwel niet. U denkt niet dat ze u zouden meenemen om hen te vervoegen maar u poneert opnieuw dat het was om dwang uit te oefenen op uw vader zodat hij zijn werk zou verlaten (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom ze u dan niet gewoon meenamen toen ze de tweede keer langskwamen en naar u vroegen, stelt u dat het niet hun plan was om u toen mee te nemen maar het hun plan was dat uw vader zou stoppen met zijn werk (CGVS, p. 19). Uw moeder zou de taliban evenwel gevraagd hebben haar nog een kans te geven om met haar man te spreken om hem te laten stoppen en de taliban zouden terug vertrokken zijn (CGVS, p. 17). Dat de taliban twee keer naar jullie huis zouden komen met de dreiging dat uw vader met zijn werk moest stoppen en deze tweede keer ook zouden gedreigd hebben u in zijn plaats onder dwang mee

te nemen, maar ze telkens gewoon vertrokken zonder verder gevolg, is eigenaardig. Vooral ook omdat u deze tweede keer gewoon thuis geweest zou zijn (CGVS, p. 18). Dit is eens te meer opmerkelijk daar u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud reeds aanhaalde dat de taliban naar de huizen in uw dorp kwamen om de familieleden van de mensen die voor de overheid werkzaam waren mee te nemen en zo druk te leggen op deze mensen. U geeft zelfs enkele voorbeelden van familieleden die op die manier zouden zijn meegenomen door de taliban (CGVS, p. 7).

Bovendien kan er **geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de twee dreigbrieven van de taliban**. De taliban zouden na uw vertrek uit het land twee dreigbrieven via de mullah van uw dorp aan uw moeder gegeven hebben. Gevraagd wanneer de eerste brief werd gezonden, geeft u aan dit niet precies te weten. U was reeds hier en uw vader was nog werkzaam in de veiligheidspost. U zou na uw vorig interview bij DVZ over deze brieven te weten zijn gekomen. Welke van de twee brieven de eerste dreigbrief is, moet u het antwoord ook schuldig blijven. U poogt als excuus aan te voeren dat u nooit naar school bent gegaan. Ook uw moeder zou ongeletterd zijn en daarom niet weten welke de eerste brief was. Gevraagd wie de brieven las, stelt u dat het kan zijn dat iemand, zoals misschien de mullah, de brieven las en misschien aan uw moeder verteld heeft dat de taliban hem die brieven gaf. Nogmaals gevraagd of iemand de brieven dan las, antwoordt u opnieuw vaagweg dat het kon zijn dat iemand ze las of ze aan uw vader gaf en hij ze las maar dat u dit niet aan uw familie gevraagd heeft. U weet tevens niet wat er in de brieven vermeld staat (CGVS, p. 21). U blijft met andere woorden heel vaag over deze brieven en kan er zo goed als niets over vertellen.

Waar u trouwens tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS eerst beweert dat de taliban deze twee brieven naar u zonden, blijkt dit later ineens niet het geval te zijn geweest. Zo wordt u eerst gevraagd of de taliban na uw vertrek nog naar uw huis kwamen om naar u te vragen en antwoordt u dat ze twee dreigbrieven naar u zonden (CGVS, p. 20). Wanneer u dan uitgebreid bevraagd wordt over de inhoud van deze brieven, kan u niet veel informatie geven. U herhaalt opnieuw dat de brieven voor u gezonden waren (CGVS, p. 21). Gevraagd of deze brieven dan geadresseerd waren aan u, claimt u plots vreemd genoeg dat ze aan uw vader zijn gericht en dat ze misschien aan hem zijn gezonden om te stoppen met zijn werk. Uw naam zou ook niet in de brieven vermeld staan (CGVS, p. 21-22). Dat u plots wel weet te vertellen dat uw naam niet staat opgenomen in de brieven maar de brieven aan uw vader gericht zijn, terwijl u zich eerst tracht te verschuilen achter uw ongeletterdheid en dus niet weet wat er in de brieven staat, is opmerkelijk. Dat u voorts zo weinig informatie over de brieven weet te geven ofschoon dit dreigbrieven aan uw vader zouden zijn die in het verlengde van zijn eerdere problemen met de taliban zouden gelegen hebben en waardoor u het land zou moeten ontvlucht zijn, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Uit de vertaling van de tweede dreigbrief blijkt daarenboven dat uw vader opnieuw gewaarschuwd werd om zich over te geven aan de moedjaheden, zo niet zouden ze zijn zoon onder dwang meenemen voor de jihad en zouden ze zijn familie niet met rust laten. Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS waar uw familie nu verblijft, antwoordt u dat ze in het dorp verblijven. U bent sinds drie à vier maanden na uw aankomst in België in contact met hen als het internet werkt en verklaart dat alles goed met hen gaat (CGVS, p. 15-16). Dat er wel maatregelen werden getroffen om u te beschermen door tot de ingrijpende oplossing over te gaan om u uit het land te sturen maar de rest van uw gezin, die ook in de brief werden bedreigd, niet de noodzaak zag om zich te beschermen en verder is blijven wonen in het dorp zonder enige problemen, doet de wenkbrauwen fronsen. Dat uw vader tevens verder is blijven werken voor de lokale militie tot aan de val van de overheid, nadat de taliban reeds tot twee maal toe aan jullie huis stonden en twee dreigbrieven verstuurd gericht aan hem, terwijl u noodgedwongen het land zou moeten verlaten hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw ingeroepen asielmotieven.

Dat u voorts met geen woord repte over deze twee dreigbrieven in uw vorig interview bij DVZ terwijl u daar wel reeds verklaarde dat uw vader tien dagen na de val van de overheid vermoord werd, is eigenaardig. U haalt aan dat u drie à vier maanden na uw aankomst in België over zijn dood op de hoogte kwam (CGVS, p. 15). Over de brieven daarentegen zou u pas na uw interview bij DVZ te weten zijn gekomen (CGVS, p. 21). Waarom uw familie u wel zou vertellen over de dood van uw vader maar niet over de twee dreigbrieven die voor zijn dood aan uw vader verstuurd zouden zijn, is merkwaardig.

Tot slot bent u **tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over de situatie na uw vertrek**. Bij DVZ beweerde u dat uw moeder u zei dat de taliban sinds uw vertrek verschillende keren zijn langsgekomen om achter u te vragen (Vragenlijst, punt 5). Bij het CGVS gevraagd of de taliban nog naar u op zoek zijn gegaan na uw vertrek, voert u evenwel aan van niet. U poneert dat ze misschien wisten dat u was vertrokken omdat ze daar hun spionnen hebben en dus weten dat u niet thuis bent. Ter bevestiging gevraagd of de taliban dan niet meer naar u vroegen, herhaalt u van niet. Ze zouden niet meer naar u huis zijn gekomen en niet naar uw vader gegaan zijn. Of ze daarnaast naar u zouden gevraagd hebben in het dorp, weet u niet. Geconfronteerd met uw eerder beweringen bij DVZ waar u stelde dat de taliban nog een

paar keer naar uw huis waren gekomen na uw vertrek, blijft u volhouden dat de taliban niet meer naar uw huis kwamen en dat er enkel brieven waren verzonden (CGVS, p. 22). Een loutere ontkenning zonder een ernstige poging om de tegenstrijdige verklaring concreet te weerleggen of uit te leggen kan uiteraard niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader vormen immers slechts een indicatie van jullie identiteit. Zoals supra reeds werd opgemerkt worden uw verklaringen over uw leeftijd ook niet ondersteund door uw taskara waardoor er afbreuk wordt gedaan aan uw algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de documenten over het werk van uw vader bij de lokale militie kan u niet veel informatie geven (CGVS, p. 11-12). Over de badge van uw vader weet u enkel te vertellen dat dit zijn kaart was en hij deze bij zich op zak hield als hij ergens naartoe ging. Uit de vertaling van het document blijkt dat het zijn lidkaart bij de lokale militie was.

Ook over de twee dreigbrieven van de taliban blijft u vaag en kan u, zoals supra reeds werd vastgesteld, geen inhoudelijke informatie geven.

Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt bovendien dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het

voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidssincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat

dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U was reeds ouder dan achttien jaar bij uw vertrek uit het land, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Kennisgeving beslissing leeftijdsbepaling dd. 24/12/2021; CGVS, p. 4).

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift een enig middel aan "afgeleid van de schending van :

- De artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31 .01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967;
- Artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming;
- De artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

En duidelijke beoordelingsfout."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"III.1 Toekenning van het vluchtelingenstatus

8.

Wat de toekenning van internationale bescherming betreft, acht tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende geloofwaardig om als bewezen te worden beschouwd.

Dit levert een eerste probleem op, aangezien de jonge leeftijd van verzoeker niet in aanmerking is genomen bij de analyse van de verwachtingen van de wederpartij bij de specificiteit van de aan deze jonge leeftijd verbonden risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan (III.1.a).

Tegenpartij heeft ook ten onrechte geoordeeld dat verzoekers relaas niet coherent genoeg was, aangezien zij zijn verklaringen slechts gedeeltelijk en partijdig heeft gelezen (III.1.b).

III.1.a Wat het leeftijd van verzoeker betreft

a. Algemene commentaren

9.

Ondanks wat de wederpartij beweert, heeft verzoeker de gelegenheid gehad om zijn relaas zeer duidelijk uit te leggen, zonder enige inconsistentie die niet kon worden verklaard door zijn zeer leeftijd, zowel ten tijde van de gebeurtenissen als tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Tegenpartij houdt in het kader van de bestreden beslissing in feite helemaal geen rekening met de jonge leeftijd van laatstgenoemde om uit te leggen hoe hij zich de precieze elementen van zijn verhaal kan herinneren.

Dit levert natuurlijk een probleem op, aangezien de wederpartij deze zaak lijkt te hebben behandeld met dezelfde verwachtingen als voor een echte volwassene.

Verzoeker is momenteel pas eenentwintig jaar oud en was grotendeels minderjarig toen de gebeurtenissen die hij beschrijft plaatsvonden.

Gezien zijn leeftijd moet echter worden gezegd dat verzoekers verhaal voldoende geloofwaardig en accuraat is, en dus voldoende moet worden geacht om hem internationale bescherming te verlenen.

Dit is des te meer het geval omdat, zoals in de volgende paragraaf zal worden uiteengezet, Afghaanse jongeren - en niet alleen kinderen - een groter risico lopen dan volwassenen indien zij naar hun land van herkomst worden teruggestuurd.

In elk geval wijst verzoeker er ook op dat de wederpartij het kennelijk bij het verkeerde eind heeft wanneer zij verzoeker ervan beschuldigt tijdens zijn asielprocedure te hebben gelogen.

Verzoeker is namelijk nooit echt ingelicht over zijn leeftijd, en tegenpartij heeft bovendien toegegeven dat hij dit zowel tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft herhaald.

Anders dan tegenpartij stelt, is verzoeker in feite heel eerlijk geweest door uit te leggen dat hij zijn geboortedatum niet wist, maar zijn leeftijd relatief gezien op dezelfde hoogte schatte als die welke door de bottest werd vastgesteld.

Tegenpartij kan deze kritiek duidelijk niet gebruiken om de verklaringen van verzoeker in diskrediet te brengen.

b. De beperkingen van de fundamentele vrijheden van het kind of jonge persoon in Afghanistan

10.

[theoretische uiteenzetting over het belang van het kind]

11.

Nochtans, in geval van terugkeer in Afghanistan, zal verzoeker verschillende fundamentele rechten beperkt zien:

- *Verplichte aangepaste kledij,*
- *Verplichte baart,*
- *Verplichting zijn haar, zoals gewenst, te laten knippen,*
- *Verbod naar muziek te luisteren,*
- *Beperking in de omgang met andere jongeren (o.a. met meisjes),*
- *Verplichting zijn godsdienstplichten te vervullen,*
- *Beperking van de vrijheid van meningsuiting,*
- *enz.*

Uit de verschillende artikels blijkt dat de regels die opgelegd worden evenals de regels die door de Taliban opgelegd worden, heel streng zijn.

Er is bv. de terugkeer van de zedenpolitie via het Ministerie van de bevordering van de Deugd en de voorkoming van de ondeugd. Deze dienst verplicht een ultrarigoristische visie van Islam, en bestraft ieder gedrag dat als tegen de interpretatie van de Koran beschouwd is, gaande tot de afwezigheid van een dichter-zanger bij het horen van muziek

De opvoeding is in gevaar wegens de toegangsbeperkingen tot bepaalde vakken dat vereffend wordt door een stijging van de koranische lessen.

De toegang tot de scholing is absoluut niet gewaarborgd.

De Kwalificerende Richtlijn toont in zijn overweging 18 :

[...]

Komt daarbij ook de verplichting te werken, wegens de hongersnood die in het hele land heerst (zie infra).

Deze beperkingen in de uitoefening van de fundamentele rechten, gecumuleerd met elementen die infra ontwikkeld worden, maken deel uit van de vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève van 1951.

Zo vermeldt de Gids van de UNCHR:

[...]

Talrijke beperkingen, die door de taliban verplicht zijn, vallen onder de bevoegdheid van artikel 8 van het EVRM, zoals het recht zich kleden of zich kappen zoals men het wenst, het recht naar muziek te luisteren, of ook nog het recht zich te scheren.

Het Europees Hof van de rechten van de Mens heeft herinnerd dat artikel 8 essentieel tot doel heeft de persoon tegen de willekeurige inmengingen van een openbare macht te beschermen, in de uitoefening van zijn recht tot eerbied van zijn privé- en familielevens.

Welnu, het maakt geen twijfel, gezien de bijgevoegde verslagen, dat de taliban een indringende en coërcitieve houding aannemen ten opzichte van de Afghanen, met tot besluit sancties die kennelijk buitenmaats zijn.

12.

Uit wat infra ontwikkeld wordt blijkt dat de controle en de sancties versterkt zijn voor mensen die als verwesters beschouwd worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, zijn deze bevindingen des te ernstiger omdat zij betrekking hebben op jongeren.

Verzoeker, die meerderjarig is geworden, zou worden gedwongen afstand te doen van een hele reeks van zijn meest fundamentele rechten, te meer daar hij nog jong is en kwetsbaar.

Tegenpartij heeft absoluut geen rekening gehouden met deze elementen in het kader van haar analyse en dit verantwoord al een herziening van de bestreden beslissing.

III.1.b Wat het relaas van verzoeker betreft

13.

Zoals blijkt uit de verklaringen van de asielzoeker, is zijn relaas voldoende duidelijk en nauwkeurig en zonder duidelijke tegenstrijdigheden gepresenteerd, zodat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Zoals hieronder zal worden aangetoond, moet worden opgemerkt dat de wederpartij geen enkel geloofwaardig argument aanvoert om de verklaringen van de asielzoeker te weerleggen, dat zij uitgaat van een vaak bevooroordeelde of gemanipuleerde lezing van de verklaringen van de asielzoeker, en dat zij dus niet aantoont dat de asielzoeker niets riskeert als hij terugkeert naar zijn land van herkomst, in tegenstelling tot wat hij zelf verklaart.

Ter herinnering: verzoeker heeft de gelegenheid gehad om uitvoerig uit te leggen dat al zijn problemen voortvloeiden uit het feit dat zijn vader voor een plaatselijke militie werkte die enkel tot doel had gewapende groepen in de regio, hoofdzakelijk de Taliban maar ook DAESH, te bestrijden.

Tijdens zijn werk bij een controlepost is verzoekers familie meermaals expliciet bedreigd door de Taliban, die ten minste tweemaal mondeling hebben geëist dat zijn vader zijn werk zou staken, op straffe van gedwongen verwijdering met geweld van zijn oudste zoon, verzoeker.

Na die twee bezoeken, en toen verzoeker Afghanistan net had verlaten, hebben de Taliban twee dreigbrieven aan verzoekers familie gestuurd, waarin zij nogmaals eisten dat verzoekers vader zou stoppen met werken en waarin zij herhaalden dat zij gedwongen zouden zijn verzoekers oudste zoon met geweld weg te voeren.

Inmiddels was verzoekers vader vermoord door de Taliban en bestond de plaatselijke militie niet meer, aangezien de Taliban het gehele nationale grondgebied onder controle hadden gekregen.

Uit het bestreden besluit blijkt dat de wederpartij verzoekers relaas over het werk van zijn vader als militielid in de strijd tegen de Taliban en de DAESH niet betwist.

Op geen enkel punt in de motivering van het besluit wordt dit betwist, zodat het werk van verzoekers vader als soldaat voldoende bewezen moet worden geacht.

Uit de beschikbare documentatie - die overigens door de wederpartij zelf is aangehaald - blijkt echter duidelijk dat een familielid van een voormalig soldaat of militielid kan vrezen voor vervolging in Afghanistan indien hij aantoont dat hij specifiek om specifieke redenen is vervolgd, of het risico loopt te worden vervolgd indien hij terugkeert.

Zoals blijkt uit verzoekers verklaringen en de ter ondersteuning van dit beroep overgelegde documenten, voldoet hij precies aan deze voorwaarde en kan hij worden geacht te vrezen voor vervolging indien hij naar Afghanistan terugkeert wegens zijn familierelatie met zijn vader, een door de Taliban vermoorde soldaat.

Verzoeker is immers de oudste zoon van zijn vader, en momenteel de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang is meegenomen - dit maakt hem ten opzichte van de andere leden van zijn familie tot een specifiek doelwit van de Taliban.

Bovendien blijkt uit de twee dreigbrieven die hij heeft overgelegd dat hij ook reeds specifiek het doelwit van de Taliban was geweest, zodat zijn vrees reëel was en niet louter verondersteld.

De wederpartij meent dan ook kennelijk ten onrechte dat er geen bewijs is van de risico's die hij loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In dit stadium heeft de wederpartij geen geloofwaardig bewijs aangevoerd om het voorgaande te betwisten.

In de eerste plaats is hij van mening dat de mondelinge bedreigingen niet geloofwaardig zijn, aangezien zij niet zijn gevolgd door enig rechtstreeks gevolg.

Verzoeker wijst er van meet af aan op dat van hem weliswaar moet worden verlangd dat hij zijn eigen beslissingen toelicht, maar dat hij in geen geval verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen en keuzes van derden.

Bijgevolg kan van hem niet worden verwacht dat hij het uitblijven van concrete acties van de Taliban tijdens hun twee bezoeken aan zijn woning rechtvaardigt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de tegenpartij lijkt te denken, dit soort gedrag van de Taliban bijzonder geloofwaardig is.

Het is namelijk bijzonder gebruikelijk dat de Taliban de betrokken personen drie kansen geven alvorens tegen hen dwangmaatregelen te nemen, en de Taliban moeten ook nauwgezet een bepaalde hiërarchie in acht nemen alvorens welke beslissing dan ook te nemen.

Het was voor verzoeker dus belangrijk om het land te verlaten voordat het te laat was, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen heeft versterkt.

Hij merkt ook op dat zijn dorp destijds onder controle van de regering stond, zodat de Taliban er minder bewegingsvrijheid hadden om hun operaties uit te voeren - wat vandaag duidelijk niet meer het geval is.

In de tweede plaats heeft de wederpartij de door verzoeker overgelegde brieven bekritiseerd op grond dat hij de precieze inhoud ervan niet kon geven.

Daar waren twee redenen voor, waarvan de wederpartij op de hoogte was: (1) verzoeker kon niet lezen, aangezien hij niet naar school was geweest, en (2) de brieven waren naar zijn familie gestuurd nadat hij was vertrokken, zodat hij niet had meegemaakt dat ze door leden van zijn familie waren ontvangen of gelezen.

Verzoeker had in feite kopieën van deze brieven ontvangen per bericht van zijn familie, met een korte mondelinge toelichting: het is volkomen logisch dat hij in dergelijke omstandigheden de inhoud niet in detail kende.

Wat de inhoud ervan betreft, heeft de wederpartij verzoeker verweten dat de brieven aan hem waren gericht omdat hij daarin specifiek werd genoemd, terwijl zij in werkelijkheid aan zijn vader waren gericht.

Bij lezing van de brieven, ook door de wederpartij, blijkt echter zeer duidelijk dat, hoewel verzoeker niet de geadresseerde van de brieven was, deze wel aan hem waren gericht.

Het is dan ook moeilijk te begrijpen hoe de eiser zich in zijn verklaringen heeft kunnen vergissen.

Dit is des te meer het geval daar verzoeker in zijn antwoorden systematisch de voorwaardelijke tijd heeft gebruikt, waarbij hij herhaaldelijk heeft herhaald dat het om vermoedens van zijn kant ging en dat hij niet precies wist wat de inhoud van de brieven was.

In de derde plaats verwijt de opposant de familie van verzoeker dat zij na de ontvangst van de twee brieven geen verdere stappen heeft ondernomen om zich tegen de Taliban te beschermen.

Het moet worden gezegd dat de opposant de huidige situatie in Afghanistan lijkt te zijn vergeten en niet uitlegt welke andere maatregelen de familie had kunnen nemen in een land waar de Taliban nu alle macht in handen hebben.

Ten slotte heeft verzoeker erop gewezen dat het verschil in zijn verklaringen tijdens zijn korte onderhoud volstrekt irrelevant was, aangezien de wederpartij zijn uitlatingen verkeerd had geïnterpreteerd.

Tijdens zijn korte verhoor heeft verzoeker immers verwezen naar de verzending en de ontvangst - op een voor hem onbekende wijze - van de dreigbrieven na zijn vertrek uit het land, en naar zijn veronderstelling dat deze brieven door de Taliban waren achtergelaten.

Het is dus juist dat de Taliban zijn huis nog hebben bezocht, althans in de door hem aangevoerde hypothese. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas voldoende geloofwaardig en nauwkeurig is en dat de wederpartij er niet in is geslaagd het vermoeden dat uit zijn samenhangende verklaringen en bewijsstukken voortvloeit, te weerleggen, zodat hem internationale bescherming moet worden verleend.

14.

Wat verzoekers migratieroute betreft, heeft de wederpartij hem te kwader trouw verweten dat hij naar Oostenrijk was gereisd, daar een asielaanvraag had ingediend en deze zogenaamd voor de Belgische autoriteiten had verborgen.

In werkelijkheid heeft verzoeker nooit verzwegen dat hij naar Oostenrijk is gereisd, waar hij heeft uitgelegd dat hij er slechts tien dagen verbleef en dat hij er zijn vingerafdrukken heeft genomen.

Dat hij besloot het land snel te verlaten, was omdat hij het slachtoffer was geworden van gewelddaden, met name van politieagenten, en hij niet begreep wat er van hem werd gevraagd en wat hij Oostenrijk aan bescherming kon vragen.

In deze omstandigheden begreep verzoeker niet dat hij door het geven van zijn vingerafdrukken de Oostenrijkse autoriteiten ook om asiel had verzocht.

Indien hij dit had begrepen, had verzoeker dit uiteraard enerzijds bij zijn aankomst in België en anderzijds tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard.

Hij had immers geen enkele reden om dit punt, dat geen positieve of negatieve invloed had op zijn asielprocedure, te verzwijgen, aangezien hij reeds duidelijk had aangetoond dat hij door Oostenrijk was gereisd, waar hij zijn vingerafdrukken had genomen.

Wat zijn achternaam betreft, weet de tegenpartij heel goed dat die in de Afghaanse samenleving veel minder belangrijk is dan in de westerse samenleving.

Omdat hij zelf niet naar school is geweest, heeft hij pas na aankomst in België van anderen begrepen dat een familienaam de naam is die zijn vader aan hem heeft doorgegeven.

Toen hij dit eenmaal begreep, gaf hij zijn vaders naam op als achternaam.

De wederpartij meent dan ook ten onrechte dat hiermee opnieuw wordt toegegeven dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is.

15.

[theoretische uiteenzetting]

16.

Uit al het voorgaande volgt dat verzoeker ruimschoots voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

De bestreden beslissing moet dus in die zin worden herzien.

III.2 Toekenning van de subsidiaire bescherming

17.

[theoretische uiteenzetting]

18.

Hoewel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan momenteel bijzonder problematisch is – zoals hieronder zal worden aangetoond – is dit des te duidelijker met betrekking tot de provincie Nangarhâr, waaruit de verzoeker afkomstig is.

Alvorens dit laatste te analyseren, zij erop gewezen dat de herkomst van verzoekster door geen van de partijen is betwist, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd.

In elk geval zijn de verklaringen van verzoeker ter zake voldoende duidelijk en gedetailleerd om te bewijzen dat hij wel degelijk een inwoner van deze provincie is.

Bij lezing van de bestreden beslissing wekt het allereerst verbazing dat de wederpartij op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de genoemde provincie Nangarhâr heeft gemaakt.

Dit had zo moeten zijn.

Het bestreden besluit wekt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan de indruk van een copy-paste van andere besluiten, zonder enige individualisering met betrekking tot de concrete situatie in verzoekers thuisprovincie.

Dit levert een eerste en bijzonder belangrijk probleem op.

19.

[uiteenzetting over de veiligheidssituatie in Nangarhar]

Uit de inhoud van dit rapport - dat door de wederpartij verrassend genoeg niet is vermeld met betrekking tot verzoekers thuisprovincie - blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhâr bijzonder problematisch is.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat verzoekster op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend aangezien hij de risico loopt om ondergedompeld te worden aan willekeur geweld in het kader van een niet-internationale gewapend conflict.

Daarom, moet verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

20.

Hoe dan ook, indien Uw Raad zou oordelen dat er geen gronden zijn om verzoeker de vluchtelingenstatus te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het noodzakelijk is hem ten minste subsidiaire bescherming te verlenen, aangezien de algemene situatie die vandaag bestaat in Afghanistan en, zeker, in de provincie van Nangarhâr.

III.C Vernietiging van de besteden beslissing

21.

Indien Uw Raad bij onmogelijkheid zou oordelen dat er geen redenen zijn om verzoeker internationale bescherming of subsidiaire bescherming te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het bestreden besluit niettemin nietig moet worden verklaard.

Deze houdt geen rekening met alle elementen die relevant zijn voor de analyse van de zaak van de verzoeker.

Dit geldt met name voor verschillende verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Dit is ook het geval zeker ten aanzien van het feit dat tegenpartij geen specifieke analyse heeft gevoerd over de situatie in de provincie van Nangarhâr.

In het uiterste geval moet de bestreden beslissing dus nietig worden verklaard."

2.2. Bij aanvullende nota van 16 november 2023 verwijst verweerder middels URL naar "UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

2.3. Bij aanvullende nota van 23 november 2023 voegt verzoeker verschillende documenten betreffende zijn verblijf in België:

- “1. Loonstroken voor mei et juni 2022 (Car Wash);
2. Arbeidsovereenkomsten 2022 en 2023 (tomaten);
3. Arbeidscontract 2023 (pluimvee);
4. Individuele rekening 2023.”

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te zullen worden door de taliban. Er wordt echter geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas gelet op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2021 dat hij zestien jaar oud was, maar op basis van een medische test uitgevoerd op 13 december 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd vastgesteld dat verzoeker een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan het hiermee eens te zijn (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 4). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker zijn geboortedatum gewoon niet wist omdat hij hierover nooit werd ingelicht, wordt opgemerkt dat verzoeker zelf een taskara neerlegt waaruit blijkt dat hij zeventien jaar oud was in 2020. Bovendien kan van verzoeker worden verwacht dat hij het zou aangeven indien hij zijn leeftijd niet zou kennen, maar in plaats daarvan gaf verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan zestien jaar oud te zijn omdat hij zijn echte leeftijd niet wist én om “*educatie en voorrang*” te krijgen (verklaring DVZ, vraag 4). Er kan niet worden aangenomen dat verzoekers inconsistente verklaringen over zijn leeftijd te wijten zijn aan het feit dat hij zijn juiste leeftijd niet zou kennen.
- Verzoeker ontkende tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij eerder in een andere land asiel aanvraagde (notities, p. 22) en hij blijft ook in het verzoekschrift volhouden dat hij in Oostenrijk wel vingerafdrukken had gegeven maar niet begreep dat hij om asiel had verzocht. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op 3 november 2021 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Deze informatie geeft overigens aan dat verzoeker in Oostenrijk een andere familienaam opgaf. Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat de achternaam veel minder belangrijk is in de Afghaanse samenleving en dat hij pas na aankomst in België van anderen begreep dat een familienaam de naam van zijn vader is en hij dan deze naam begon op te geven, strookt niet met zijn eerdere verklaringen, met name dat hij net in Oostenrijk de naam van zijn vader gaf en hier in België zijn stamnaam (brief Dublin Unit Oostenrijk van 11 januari 2022).
- Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij verschillende andere EU-landen doorreisde waar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende, dit omdat hij volgens zijn verklaringen graag naar België wilde komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker de kans had om in verschillende andere EU-landen internationale bescherming aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.
- Waar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties, volgt uit deze informatie eveneens dat het loutere feit dat verzoeker een familielid zou zijn van een vroeger lid van het ANSF (zijn vader) onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker de oudste zoon is van zijn vader “*en momenteel de enige van de leeftijd die door de Taliban onder dwang is meegenomen*”, wat hem ten opzichte van de andere leden van zijn familie tot een specifiek doelwit van de taliban zou maken, is niet dienstig teneinde aan te tonen waarom de taliban verzoeker is beginnen viseren. Dit dient verzoeker *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij in gebreke blijft, gelet op wat volgt.
- Het is niet aannemelijk dat de taliban twee keer naar het huis van verzoekers familie zouden komen met de dreiging dat de vader met zijn werk moest stoppen en de tweede keer ook zouden gedreigd hebben verzoeker in zijn plaats onder dwang mee te nemen, maar de taliban telkens gewoon terug vertrokken zonder verder gevolg. De ongestaafde stellingen in het verzoekschrift over de gebruiken en bewegingsvrijheid van de taliban doen hieraan geen afbreuk, temeer gezien verzoeker de tweede keer gewoon thuis was (notities, p. 18) en hij elders in het persoonlijk onderhoud enkele voorbeelden gaf van familieleden die wel gewoon op die manier zouden zijn meegenomen door de taliban (notities, p. 7). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de handelingen en keuzes van derden of dat hij het uitblijven van concrete acties van de taliban

moet rechtvaardigen, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, waar verzoeker in gebreke blijft.

- Verzoekers verklaringen over de dreigbrieven zijn niet coherent en bovendien onaannemelijk vaag. Waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud eerst aangaf dat de taliban deze twee brieven naar hem gezonden hadden, verklaarde hij daarna opeens dat ze aan zijn vader zijn gericht en dat zijn eigen naam niet eens in de brieven vermeld zou staan (notities, p. 21-22). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker niet de geadresseerde van de brieven was maar deze wel aan hem gericht waren, is een derde versie van de feiten die zijn voorgaande tegenstrijdige verklaringen niet kan verschonen. Uit de vertaling van de tweede dreigbrief blijkt overigens dat verzoekers vader opnieuw gewaarschuwd werd om zich over te geven aan de moedjaheden, zo niet zouden ze zijn zoon onder dwang meenemen voor de jihad en zouden ze zijn familie niet met rust laten. Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij eigenlijk amper iets wist over de inhoud van de brieven (notities, p. 21). Dat verzoeker niet kon lezen en naar zijn familie werden gestuurd nadat hij was vertrokken, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom verzoeker zich niet heeft geïnformeerd naar de inhoud van deze brieven, desgevallend bij familie, vrienden of kennissen die wel kunnen lezen, of via de mullah waarvan verzoeker denkt dat hij de brieven aan zijn familie misschien gelezen heeft (notities, p. 21). Dat verzoeker slechts een "*korte mondelinge toelichting*" kreeg van zijn familie, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, is onbegrijpelijk gezien de dreigbrieven zouden duiden op de voortdurende volharding van zijn vervolgers en dus een kernelement van zijn vrees uitmaken. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet heeft doorgevraagd tot hij minstens winst aan wie de brief geadresseerd was en wie of wat erin vermeld werd, daar dit voor hem van levensbelang is.
- Verzoeker liet deze twee dreigbrieven overigens onvermeld in zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zijn uitlatingen tijdens "*zijn korte verhoor*" door verweerder verkeerd werden geïnterpreteerd en dat verzoeker tijdens "*zijn korte verhoor*" wel de dreigbrieven vermeldde waarvan hij veronderstelde dat die door de taliban werd achtergelaten, kan dit niet blijken uit de neerslag van het interview in het administratief dossier. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.
- Het is niet geloofwaardig dat verzoekers familie, na de dreigementen van de taliban en nadat verzoeker het land ontvluchtte, gewoon nog in het dorp verblijft en alles goed met hen gaat (notities, p. 15-16). Dat verzoekers vader is blijven verder werken voor de lokale militie tot aan de val van de overheid, nadat de taliban reeds tot twee maal toe aan hun huis stonden en twee dreigbrieven verstuurd gericht aan hem, terwijl verzoeker noodgedwongen het land zou moeten verlaten hebben, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de ingeroepen asielmotieven. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verweerder niet uitlegt welke andere maatregelen de familie had kunnen nemen in een land waar de taliban nu alle macht in handen hebben, gaat verzoeker eraan voorbij dat verzoekers vader ander werk had kunnen zoeken en/of met zijn familie had kunnen onderduiken.
- Over de evolutie van zijn problemen na zijn vertrek legt verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder hem vertelde dat de taliban sinds zijn vertrek verschillende keren zijn langsgekomen om achter verzoeker te vragen (vragenlijst, vraag 3.5), maar tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende verzoeker dat de taliban nog naar hem op zoek zijn gegaan na zijn vertrek. Verzoeker verklaarde dat de taliban niet meer naar hem vroegen, niet meer naar zijn huis zouden zijn gekomen en ook niet naar zijn vader gegaan zouden (notities, p. 22). Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zijn uitlatingen tijdens "*zijn korte verhoor*" door verweerder verkeerd werden geïnterpreteerd, dat verzoeker tijdens "*zijn korte verhoor*" wel de dreigbrieven vermeldde waarvan hij veronderstelde dat die door de taliban werd achtergelaten en het dus "*juist is*" dat de taliban zijn huis nog hebben bezocht, wordt hiermee geenszins uitgelegd waarom verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud - zijnde het uitgebreide gehoor - uitdrukkelijk ontkende dat de taliban na zijn vertrek nog naar het huis kwamen (notities, p. 22).

5. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat bepaalde inconsistenties kunnen worden verklaard door "*zijn zeer leeftijd*", dat verweerder geen rekening hield met de jonge leeftijd van verzoeker wat betreft het herinneren van precieze elementen van zijn verhaal en dat verzoeker "*grotendeels minderjarig*" was toen de gebeurtenissen plaatsvonden.

Vooreerst wordt benadrukt dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan (begin 2021) 19 jaar oud was en ten tijde van de feiten (ongeveer twee maanden voor zijn vertrek) minstens 18 jaar oud. Hoe dan ook kan redelijkerwijs ook van een jongere persoon worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. Een jonge leeftijd houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn eigen levensloop en -ervaringen op geloofwaardige wijze te omschrijven.

Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op het belang van het kind, wordt herhaald dat verzoeker bij de aangehaalde gebeurtenissen reeds meerderjarig was en hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing 21 jaar oud was. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doet aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas aangaande de problemen met de taliban, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de dreigementen en de dreigbrieven, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen over zijn leeftijd en asielaanvraag in Oostenrijk en het geven van theoretische uiteenzettingen. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. In het verzoekschrift wordt nog aangehaald dat uit verschillende artikels blijkt dat de regels die in Afghanistan opgelegd worden, evenals de regels die door de taliban opgelegd worden, heel streng zijn, dat de controle en de sancties versterkt zijn voor mensen die als “*verwesterlijk*” beschouwd worden en dat deze bevindingen des te ernstiger zijn omdat de betrekking hebben op jongeren. Bij aanvullende nota van 23 november 2023 verschillende documenten betreffende zijn integratie in België: “1. *Loonstroken voor mei et juni 2022 (Car Wash)*; 2. *Arbeidsovereenkomsten 2022 en 2023 (tomaten)*; 3. *Arbeidscontract 2023 (pluimvee)*; 4. *Individuele rekening 2023*.”.

7.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim,

"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.2. *In casu* blijkt dat verzoeker ergens begin 2021 Afghanistan heeft verlaten (verklaring DVZ, vraag 32), toen hij minstens 18 jaar oud was. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren en getogen is in het dorp Namsherkhel, een subdorp van Petlaw, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar.

De Raad treedt verweerder in de bestreden beslissing bij waar deze stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Verzoeker toont met de bij aanvullende nota neergelegde documenten betreffende zijn verblijf in België niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, blijkt noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

11. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip *"ernstige schade"* in dit artikel heeft betrekking *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”* - vrije vertaling: *“Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.”*).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er

moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden,

waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de

voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS

